

Mladý muž vzhledně od zápisníku. Svítání za oknem zase o něco pokročilo. Slyší, jak se ledy daly do pohybu, kry skřípají jedna o druhou. Zvuk zní nepozemsky. Ale je to tady.

Přichází tání.

Slaví rok od chvíle, kdy zápisník objevil. Tehdy se rozhodl. Oslavuje to velmi zvláštním způsobem.

Dávno už notes neotevřel, přesto zná jeho obsah v podstatě nazpaměť. První slova, která nyní čte, naplňují veškerá jeho očekávání. Přemýšlí o souvislostech, o ceně, o té bezbřehé bezuzdnosti. Čte dál:

... vnořit ruku precizně rozříznutými vrstvami kůže, svalů a vaziva mezi vnitřnosti je prazvláštně povznášející. Jako bych se dotýkal podvědomí, rozvířil to, co chce celé lidstvo skrýt. Držet ten dokonalý orgán v dlani je přímo velkolepé. Má před sebou nejméně sedmdesát let bezchybného fungování...

Málem slyší ten kázající hlas, vnímá kašdický charakteristicky umístěný důraz. Má ho plné zuby. S vypětím vůle se mu ho povede umlčet.

Mladík pozoruje vlastní ruku. Čeká. Je překvapivě klidná. Jako by ji čin utišil. Jako by rány nožem svou prudkostí přehradily bludiště neuronů.

Jenže pak to přijde. Ruka se roztřese.

A on už opět poznává vlastní život.

Uhne pohledem a zadívá se oknem ven. Pobřeží se koupe v zimním světle. Zřetelná linie pláže, oblé skalky vykukující nad hladinu, lem lesa na protější straně zálivu. Tam se to odehrálo.

Tady.

Ve Fabrice.

Krev na levé ruce ještě úplně nezaschla. Když se dostaví třes, sklepává z ní poslední husté kapky na stůl. Přiměje se sáhnout po notesu. Ví, že popsané jsou pouze pravé stránky. Na každé levé stránce, jíž se dotkne, zanechává rozmazané otisky prstů. Listuje, vydává se zpět na začátek.

Na počátek všeho.

Čte úvodní slova:

Od chvíle, kdy se člověk vztyčil na zadní, od okamžiku zrodu lidského vědomí, od zrození abstraktního myšlení, sníme o tom, že budeme moci žít dál. Sen o věčném životě je v nějaké podobě součástí každého náboženství, každého mýtu, každé legendy v historii světa. V naší sekularizované epoše opustil tento sen mlhavý svět mýtů, opustil ráj, opustil peklo a očistec. Tento sen je nyní realitou. Je tu, v tomto životě. A přestal být snem. Příliš dlouho jsme přistupovali na to, že smrt je nevyhnutelná.“

Z toho zpupného tónu ho zamrazí až do morku kostí. Ale hlas už umkl.

Levá ruka se mu dál třese. Když zaklapne notes, zůstane po ní na deskách zřetelný otisk.

Uchopí nůž, křečovitě ho sevře v pěsti. Jako by přímo ze střenky ždímal krev. A nůž znehybní. Třes pomine. Všechno je otázka síly vůle.

A on tuhle sílu nyní má.

Teprve začal.

Všechno musí pryč.

List musí zůstat opět nepopsaný.

Vsedě se i se stoličkou přesune na kratší stranu stolu. Nožem poodkryje cíp ubrusu.

Navzdory látce se sklo zamlžilo, jako by se z něj cosi uvolňovalo do okolí. Mladík opar pomalým pohybem setře.

A pohlédne do tváře ženě.

Je nesmírně krásná.

4/

Pátek 5. května

Řidič vozidla sociální taxislužby pootočil hlavu a zeptal se:

„Víte určitě, že jedeme dobře?“